

Jeg mener faktisk, at det er et ret godt emne, vi diskuterer, selv om det jo nok er klart, at SF og Dansk Folkeparti har vidt forskellige indfaldsvinkler til baggrunden for debatten, og hvad debatten skal ende i.

Efter at have hørt SF's ordfører i dag er jeg blevet bestyrket i den tro, at SF vil undergrave det, jeg forstår ved ejendomsrettens ukrænkelighed, og at SF også ønsker, at lønmodtagerne generelt skal overtage ledelsesretten i virksomhederne, og at denne pensionsdebat mere eller mindre er en løftestang for nogle af de mere ideologiske felttog, SF ønsker.

Det er klart, at i Dansk Folkeparti deler vi ikke det udgangspunkt for debatten i dag. Vi ønsker tværtimod at forstærke ejendomsrettens ukrænkelighed, og det gør vi bl.a. gennem en større selvbestemmelse over de midler, som en lang række personer har i forskellige pensionsopsparingsordninger.

Ejendomsrettens ukrænkelighed burde nemlig også herske på dette område, så at den enkelte investor har mulighed for at råde over sine midler og selvfølgelig, når det drejer sig om pensionsmidler, primært har ret til at flytte sine midler fra ét pensionsinstitut til et andet.

I mange år har vi jo politisk tilstræbt en opbygning af disse store pensionsfonde ud fra nogle samfundsøkonomiske tanker, og det er der meget fornuft i, men det har samtidig haft den virkning, at nogle få personer i arbejdsmarkedets organisationer reelt styrer forvaltningen af folks midler, og det siger jo sig selv, at det ikke er demokrati. Det er det i hvert fald ikke for Dansk Folkeparti, selv om man kunne forstå på nogle af regeringspartierne ordførere, at det nok er regeringens synspunkt. Men for os betyder demokrati altså, at den enkelte investor har en vis selvbestemmelse og en vis indsigt vedrørende de midler, som er indsat i den pågældendes navn, og den medindflydelse er altså mere end det at kunne foretage en lang række indirekte valg, således som man gør i arbejdsmarkedsorganisationerne.

Derfor er der brug for nogle initiativer i dag, hvis vi skal have opbygget bare snerten af en demokratifølelse hos det enkelte medlem.

I starten af debatten har det specielt fra regeringens side været nævnt, at der jo er tale om pensionsordninger på arbejdsmarkedet, som er aftalebaserede på privatretligt grundlag, og at det kan man ikke pille ved.

Man kunne selvfølgelig overveje, om det så får regeringen til at fremsætte lovforslag, der

fjerner de indgreb eller den indblanding, man allerede har foretaget i pensionsordningerne, men det tror jeg næppe. Vi har altså allerede blandet os fra Folketingets side, men jeg tror ikke, regeringen foreslår *det* ændret.

Men det er selvfølgelig et vægtigt argument, at der er tale om pensionsaftaler, som på privatretligt grundlag er indgået på arbejdsmarkedet, og derfor har vi også haft en debat om at skelne mellem de aftalebaserede opsparinger og de lovbaserede opsparinger, nemlig Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyrtdsfond. Det er jo naturligt, specielt på baggrund af den debat, vi havde efter hr. Torben Lunds ordførertale.

Så selv om hr. Bjørn Elmquist mener, at det kun er et hjørneområde, og Det Radikale Venstre ikke ønsker at bevæge sig så meget ud i dette under denne debat, er man altså nødt til at forholde sig til det, for det er vigtigt, hvordan vi sikrer den enkelte pensionsopsparer retten til at vælge og til at flytte midlerne fra ét pensionsinstitut til et andet.

Hvis man virkelig ønskede noget med det her, ville man fra regeringens side også være opmærksom på netop den del af betænkningen – som jo danner baggrund for debatten her i dag – som fortæller, at det rent faktisk godt kan lade sig gøre at lade pensionsopsparerne flytte deres midler i langt højere grad, end det er tilfældet i dag. Hvis pensionsopsparingen blev opdelt i dels risikoydelser, som fortsat skulle være obligatoriske, og dels en opsparingsdel, som man frit skulle kunne flytte, så kunne det lade sig gøre for den sidstnævnte del, hvis man altså ville. Men det er den politiske vilje, der mangler, det er den politiske vilje, regeringen ikke har, og i stedet for, at man kommer med nogle initiativer, der virkelig batter, drukner det derfor i lange bortforklaringer.

Regeringens løsning er primært, at vi skal have flere offentligt udpegede repræsentanter, som kan varetage offentlighedens interesser, og at vi skal have et pensionsmarkedsråd, som så kan medføre et forøget bureaukrati.

For os at se indgiver det én en falsk følelse af tryghed, specielt hvad angår de offentlige repræsentanter. Det giver offentligheden den fornemmelse, at der i nogle bestyrelser sidder nogle mennesker, som kan varetage et eller andet overordnet alment hensyn, men i og med at disse repræsentanter jo ikke har nogen mulighed for at gå til lovgiverne endsige regeringen og sige, at den er gal, så batter det ikke noget, så